

til at lade dette Formaal bortfalde, ogsaa de Indskrænkninger bortfalde, som knyttede sig til dette Formaal, uden at man fordrer nogen Erstatning derfor. Bestemmelser, som maatte blive givne om Indskrænkninger i Eiendomsretten af Sundhedshensyn eller hvilkeshelfst lignende Hensyn, vilde man aldrig, naar man forandrede sin Tanke om, hvad der af Sundhedshensyn var nødvendigt, finde sig forandriget til at fordrer Erstatning for at opheve. Ligesom dette ogsaa er erkjendt i Loven af 6te Januar 1852, som angaaer dette Forhold, saaledes er det ogsaa idag stærkt anerkjendt af den høitagtede Krigsminister. Men, siger man — ja, den høitagtede Krigsminister accentuerede det idag med overordentlig stor Styrke — det er ogsaa kun, fordi man i sin Tid har givet Erstatning for de Indskrænkninger, man saaledes har paalagt disse Grunde. Jeg skal nu altsaa tillade mig et Par Ord angaaende denne Erstatning, idet jeg iøvrigt henholder mig til, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds sagde. Formeningen om, at en saadan Erstatning er givet, støttes jo paa Resc. af 4de Juni 1661 til Otto Rowitsch og Axel Urup, og det er ganske rigtigt, at det gaar ud paa, at da Kongen ikke er tilfunds „nogen Huse eller Baaninger at ville have bestaaende nær under Fæstningen, at det kan være Fæstningen præjudiceerlig“, vil han have, at der skal tillægges Eiermændene, som nogen have eller anden Plads indenfor fornævnte District havt have, til Bederlag, „saameget paa den gamle Ladegaardsmark paa hiin Side Søen, som de her indenfor, som forestrevet staaer, miste“, og det paalægges disse to Mænd, at de skulle udvise „Enhver, som nogen Eiendom eller Plads haver indenfor fornævnte Steder“ saameget Jord paa Ladegaardsmarken, „som nogetledes til Bederlag mod det, han her under Fæstningen mistet haver, kan eragtes“. Jeg maa nu foreløbig bemærke, at selv om dette Rescript virkelig er blevet bragt til Udførelse, er det dog ingenlunde saa, som den høitærede Krigsminister sagde —, at der er givet en rundelig Erstatning; thi det er kun paalagt disse to Mænd, at de skulde give Bedkommende saa megen Plads paa det andet Sted, som nogenledes kunde tjene til Erstatning for, hvad de mistede.

Dette skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved; jeg skal ikke engang beskrive, at Rescriptet er blevet bragt i Anvendelse, at der virkelig er blevet givet Erstatning paa hiin Side Søen af Ladegaardsmarken.

Jeg skal ikke opholde mig ved, at den Erstatning, som saaledes er givet dem, efter de daværende Forhold isærdeles var, og selv under de nuværende Forhold er, af yderst ringe Værdi imod den bethdelige Affindelsessum, som man nu forlanger af dem. Jeg skal ikke opholde mig ved, at der jo strax efter, under 28de Januar 1682, blev lagt det samme Vaand paa disse Grunde ved Ladegaardsveien, som der nu ogsaa er blevet lagt paa Grundene indenfor den nuværende Demarcationslinie, hvorved altsaa den Erstatning, der var givet, væsentlig tabte sin Betydning. Alt dette skal jeg ikke opholde mig ved, men hvad jeg derimod maa fremhæve og urgere, det er det: hvad var det, Staten for denne Erstatning erhvervede sig? Det var jo det, at kunne hindre Bygning, Fæstningen til Præjudice. Det, som Staten erhvervede sig, var ikke nogen almindelig Ret til at forbyde Bygning i ethvert Tilfælde, det var en Ret til at forbyde Bygning, Fæstningen til Præjudice, til at forbyde Bygning, som kunde skade Fæstningen, hvilket altsaa forudsatte, at Fæstningen var der. Dette forekommer mig ganske indlysende. Naar derfor den ærede Krigsminister siger: skal Staten ikke søge Erstatning for den Opoffrelse, den har gjort i den Tid, saa maa jeg dertil svare: Staten har faaet Erstatning for den Opoffrelse, den dengang muligviis har gjort, Staten har jo nemlig i over 200 Aar havt denne Ret til at forbyde Bedkommende at bygge paa disse Grunde; denne Ret har Staten jo havt og benyttet sig af, og derved har Staten jo havt Bederlag for det, som den gav, hvis den har givet Noget, ja Staten har denne Ret fremdeles, saalænge Fæstningen bestaaer, men den har ikke nogen Virkning, efterat Fæstningen ikke eksisterer længere. Dette synes mig at være indlysende. Naar den ærede Krigsminister udtrykte det under den Form, at nu vilde man muligviis kunne finde for det, man dengang offrede, en anden Anvendelse i Forsvarsvæsenets Interesse, og at Staten ikke